

Иван Вазов

Орлицата

Тогава виждам що ѝ липсвало мене
и аз честит да бъде на светът.

„Цариградски сонети“, К. Величков

По урвите ли стръмни лазя,
над тъмни ли надниквам бездни,
през диви ли пустини газя,
мечтая ли под свода звездни;

в дъбрава ли вековна крачка,
мил славей слушам ли в листата –
един товар на себе влача –
товара лют на самотата!

Скалата ми гласа повтаря,
гората тихо с мене стене,
и планината ми разтваря
обятията си зелени.

Но сърце пусто се жадува! –
За дума топла чезне, гние:
обятия живи то бълнува,
обятия, де сърце бие;

сърце човешко и екливо –
да тупа с мойто в скръб и радост,
що помни, трепка, сеща живо,
любов познава, блян и младост.

По здрач стоях пред канарата
на Искъра, кой вечно шъпне.
Видях орел плюшна крилата,
кацна на върха ѝ непристъпни.

И там остана неподвижен,
със поглед вперен в висовете,
видя ми се, че е загрижен,
и по съдбина брат мой клети.

Нощта прихожда – той едничък

стои печален на скалата.
И той, кат мен, в света самичък
нощта посреща и зората!

И на душа ми леко стана,
че друга твар дели съдба ми
и носи в сърце съща рана –
животът двама ни измами!

Внезапно сянка над мен мина:
към върха стрелна се орлица.
Съгледах: бяха там двамина!
И буза ми парна сълзица.

Черепишки манастир

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4733>]